

Предъ Ураниа

Мирсина падна.

А Диме

пронизанъ

подъ левата мишка,

у рани,

у кървой,

се подига,

гребе земня

и вика:

—Гърмете,

гърмете,

гърмете!

Нофъ векъ ке търгне по наши край,

идеи сърца ни крепатъ в бой —

ни кърфъ, ни куршумъ ни сеатъ стра

на плешки наши нофъ иде строй!

А таму

се буни

се крева,

се ежи,

океанъ.

Диматъ,

горатъ,

бучатъ

Балканите.

Знаме до знаме,

братъ до братъ —

знаме до знаме,

братъ до братъ: